

støttelser, bevilgede paa Finansloven, i mange Tilfælde næppe vilde blive nægtet, hvis man blev ved det bestaaende System. Den Tanke, at Statskassens Hjælp til Teaterpersonalets Alderdomsforplejning hellere maa ydes som Hjælp til Selvhjælp end som direkte Understøttelse turde vel i det hele gøre Regning paa alle vedkommendes Sympati.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af de fornødne Midler for Pensionsfonden har Kommissionens Mindretal fastholdt den de eventuelle pensionsberettigede nu over for Alderdomsforplejningen paahvilende Forpligtelse til at yde egne Bidrag til Pensionsfonden, hvorved man vilde kunne begrænse det Tilskud, som af Teatret — Statskassen — skal ydes til Pensionsfonden saaledes, at Tilskuddet af en Del af Indtægterne ved Eftermiddagsforestillingerne bortfalde. Mindretallet har ment, at man kun gennem en saadan Bestemmelse kan fyldestgøre Princippet Hjælp til Selvhjælp. Ministeriet har imidlertid anset det rettest at følge Kommissionens Flertals Forslag med Hensyn til Tilvejebringelsen af de fornødne Indtægter for Pensionsfonden, idet man maa mene, at herigennem det almindelig anerkendte Princip, Hjælp til Selvhjælp, paa en tiltalende Maade kommer til Anvendelse paa dette Forhold — for saa vidt nemlig den Indtægt, Teatret har af Eftermiddagsforestillingerne, skyldes Personalets forøgede Virksomhed. I Forbindelse hermed staar Forslaget om, at Tilskuddet af Indtægten af Eftermiddagsforestillingerne ydes som en Procentandel, indtil 8,000 Kr., af denne Indtægt, idet man derved giver Teatret en Spore til at lade disse Forestillinger opføre i størst muligt Omfang.

II. Ansættelsesmaanden.

Forslaget skelner for det i Alfsnittene II—IV omtalte Personales Vedkommende mellem tre forskellige Ansættelsesmaader, nemlig kongelig Ansættelse, ministeriel Ansættelse og Ansættelse ved Teaterstyrelsen.

At der bevarer en Søndring mellem ministeriel Ansættelse og Ansættelse ved Teaterstyrelsen, behøver ingen Forklaring. Søndringen er den bestaaende og i sig selv naturlig. Heller ikke er der kommet Orster til Orde om Forandringer, i alt Fald ikke om væsentlige Forandringer i Henseende til Grænselinierne.

Derimod skal der her gøres nogle Bemærkninger til Forklaring af Forslaget om kongelig Ansættelse for en vis Klasse af

Personalet. Man er herved gaaet ud fra det ønskelige i, at det for Teatrets Virksomhed betydningsfuldeste Personale ogsaa i det ydre faar et fremtrædende, til dets Betydning svarende Mærke, og tillige derved opnaar den større Garanti for Forholdets Bedvaren, som ligger i en kongelig Udnævnelse. For de sceniske Kunstneres Vedkommende bevarer derved endvidere en Tradition, som det er i Teatrets velforstaede Interesse at opretholde, idet den ikke lidet vil bidrage til at knytte de sceniske bærende Kræfter fast til den Scene, der som en virkelig Nationalscene bør stille sig det højeste Maal for dansk dramatisk Kunst. Hvor vanskeligt det falder at bryde denne Tradition, turde ogsaa fremgaa deraf, at Lovgivningsmagten, selv efter Indretningen med Alderdomsforplejningsfonden og imod de Forudtæninger, hvorfra man ved dennes Danneelse gik ud, dog har forøget Kredsen af de Kunstnere, der have erholdt kongelig Udnævnelse. Forslaget tilfigter altsaa at opretholde denne Tradition, men saaledes, at de Virkninger, der knytte sig til den kongelige Ansættelse, blive væsentlig andre end nu, hvorved formentlig de Indvendinger, der hidtil med nogen Grund kunde gøres mod en saadan Ansættelse, afkræftes. I det navnlig den kongelige Ansættelse ikke for Fremtiden, saaledes som tidligere medfører andre Pensioneringsbillaar, end der vilde fremkomme ved ministeriel Ansættelse, og særlig ikke vil paaføre Statskassen direkte Ofre til Pensioneringen af de paagældende Personer, der alle og fuldt ud skulle have deres Pension af Teatrets Pensionsfond under samme Billaar, som de andre til 1ste Pensionsklasse hørende, vil det staa klart, at Hensigten væsentlig er den ovenfor angivne, at fremhæve de paagældende Personers Betydning og at gøre deres Forhold til Nationalscenen saa fast, som det overhovedet er muligt. Den eneste økonomiske Virkning, der væsentlig vil knytte sig til den kongelige Ansættelse, angaar Enkøpen og Understøttelsen til uforsørgede Børn. Ved disse Pensioner og Pensionstillæg, der efter Udskafet skulle udredes af Statskassen, har man ikke ment at kunne gaa ud over, hvad der har Hjemmel i de bestaaende Regler. Forslaget indeholder derfor den Regel, at en Ret til saadan Enkøpen m. m. er forbeholdt de kongelig ansatte. For Enker efter eller Børn af andre har man ikke kunnet optage nogen Bestemmelse. Man nærer dog det Haab, at det vil være muligt paa Finansloven at bevilge ogsaa disse en Understøttelse af den noget lavere Størrelse, som hidtil har været det sædvanlige ved Bestillingsmænds Enker.